

Henrettelsen

En sandfærdig beretning om et grueligt mord, en henrettelse og et følsomt øjensvidne

Af fhv. førstebibliotekar Jørgen Thorning Sørensen

- *Hvor skjules det menneskelige Hjertes Uro og Trængsel?*
Kun der, hvor Ormen siger til Mennesket:
Du est min Broder!

St.St. Blicher: *Fruentimmerhaderen*

Det stod i avisen¹

“Den vestsjællandske Avis, eller Slagelse Ugeblad for den uden- og indenlandske Historie og for Dagens vigtigste Nyheder”, redigeret af Pastor, Ridder Bastholm og trykt og forlagt af Peter Magnus, kan man i nr. 29, 11. årgang, mandag den 8. april 1825 læse mangt og meget på avisens 8 sider i kvartformat. Den er forøvrigt trykt på det nydeligste og på godt papir og har derfor holdt sig fortrinligt helt til idag, hvor den kan ses i Det Kongelige Bibliotek.

Af indholdet kan nævnes en oversigt over dagens udenlandske nyheder, bl.a. med et referat fra det engelske Underhus, hvis forhandlinger er udføreligt gengivet over 3 sider, samt rubrikken “Nyeste Postefterretninger” med meddelelser om kornpriserne i London, sydamerikanske obligationer, den tyske digter Hr. von Goethes forbud mod eftertryk af sine Samlede Værker, en spansk

ministers afsked, Sardinien's revolutionære, oversvømmelser på Jyllands vestkyst, børskurser, rejsende over Bæltet samt avertissementer om auktioner, forpagtninger, ejendomssalg, stillingsannoncer, salg af ærter, hørfrø, raigræsfrø og sædehavre.

Men på side 460 findes tillige en lokal reportage, der lyder som følger:

Slagelse. Høisteretsdommen af 14de Februar d.A. over Forbryderne Maren Christians Datter, Hugger Peder Eliassen og Tienestekar Niels Pedersen, blev exequeret i Dag den 8de April. Henrettelsen blev foretaget imellem Kl. 8 og 9 paa Kanehøis Banke i Eggislevmagle Sogn; en overordentlig Mængde Mennesker var derved tilstæde. De tre Forbrydere kørte paa een Vogn til Retterstedet; Maren Christiansdatter og Niels Pedersen sad sammen paa det forreste Sæde og tog en kiærlig Afsked med hinanden inden de gik til deres Død. De Geistliges Formaninger og Trøst syntes ikke at have været uden Virkning paa Forbrydernes Hjerter og de underkastede sig alle med temmelig Fatning deres Skiebne. Indtrykket af dette sørgelige Syn paa Tilskuerne var kiendeligt; og Følelsen af Medlidenhed blandede sig i Affskyen for deres Forbrydelse.

Maren Christiansdatters Liig blev af to Bønderpiger nedlagt i en Liigkiste og strax efter begravet i en Udkant af Eggislevmagle Kirkegaard, og de tvende Morderes Kroppe bleve lagte paa Steilerne.

Hovedpersonerne

Om de involverede ved vi, hvad der kan læses ud af nedennævnte retsprotokol:

Maren Christiansdatter blev født i 1805 som datter af sognefoged Christian Knudsen og hustru Ane Nielsdatter. Hun betragtedes ifølge vidneudsagnene som en alvorlig og sædelig pige.

Om *Niels Pedersen* erfarer vi, at han blev døbt i året 1798. Han var altså 7 år ældre end Maren. Fra sit syttende år kom han ud at tjene "og har fra sine Husbønder medbragt gode Vidnesbyrd". Ved historiens begyndelse er han tjenestekarl hos sognefoged Christian Knudsen. Om hans karakter hedder det i en præsteattest, at han lider under "en naturlig Letsindighed og daarlig Higen efter at lege Kjæreste med Pigerne i Flæng".

Om *Peder Eliassen* er det oplyst, at han blev døbt i året 1792. Fra sit ottende år har han gjort tjeneste hos forskellige mennesker, herunder to og et halvt år hos sognefoged Christian Knudsen. Han er nu "Hugger". Af vedkommende præsts skudsmål fremgår det, at han "efter troværdige Sognebørns Udsagn er en dygtig Arbejder, og i ædru Tilstand god at komme tilrette med, men beruset derimod tilbøielig til Klammerie, og at han, der af Naturen er vild og hæftig, da ingen Grændse kjenner for sin Vrede og Hævn."

Ingen af de domfældte har tidligere været tiltalt eller straffet.

Sagen

Vil vi vide mere om den historie, som lå bag, kan vi konsultere den samtidige retsprotokol, som er gengivet i *Collegial-Tidende*, nr. 15-16, d. 2. april 1825, s. 169 ff, hvor forløbet er udførligt, ja pedantisk refereret under overskriften "Justitssag".

Historien kunne være en novelle af Blicher.

Først gengives selve dommen, der lyder som følger:

"Ved Høisterets-Dom af 14de Febr. sidstleden, der forsaavidt stadfæster den Kongelige Lands-Over-samt-Hof-og Stadsrets-Dom af 14de Decbr. f.A., og derved i det væsentlige den inden Vester Flakkeberg Herreds Extracter den 1ste Sept. næstforhen ergangne Dom, er Arrestantinden Maren Christiansdatter for attenteret Mord paa hendes fader, Sognefoged Christian Knudsen, tilfundet, i Overensstemmelse med Lovens 6-6-22, at have sit Liv forbrudt, og Arrestanterne, Hugger Peder Eliassen og Tjenestekarl Niels Pedersen, for fuldbragt Mord paa bemeldte Christian Knudsen, dømte til, ifølge Lovens 6-9-12, sammenholdte med 6-16-1, at have forbrudt deres Liv og derefter at lægges paa Steile og hjul."

Derefter fremstilles sagen, hvis "Omstændigheder in facto" er følgende:

Søndag den 9. maj 1824 om morgenen begiver sognefoged Christian Knudsen sig fra sit hjem i Frøslunde til Slagelse i "Lægdsforretninger" Han kommer imidlertid ikke hjem den følgende nat og er væk i flere dage derefter.

Den Vest-Sjællandske Avis,

eller

Slagelse

for
uden- og inden-

ens
Dagens vigtigste

Ugeblad

for
den
landske Historie

for
sigtste Nyheder.

Redigeret af Pastor Ridder Bastholm. Trykt og forlagt af Peter Magnus.

[No. 29.]

Fredagen d. 8. April 1825.

[11te Aarg.]

Med Kongelig allernaadigst Tilladelse, at forsendes med Brevposten i Danmark og Hertugdømmene.

Doverfigt over Dagens udenlandske Nyheder.

Efterat det Engelske Underhus havde den 21de Marts forvaldet sig til en Committee, saa gjorde Hr. Huskision efter en lang Indledningstale, hvori han nærmere forklarede sine Grundsatninger med Hensyn til Englands Handelspolitik, det opmærksomt paa tre Ting: Først paa Nødvendigheden af at revidere og forandre den Britiske coloniale Politik; for det andet paa Fortienstheden af nærmere at undersøge de Afgifter, som for nærværende Tid hvile paa den Engelske udenlandske Handel, og som i mange Tilfælde i Henseende til de udenlandske Fabrikater kunne betragtes at være saa godt som Fordub, og for det tredje at prøve om ikke Frihandels-Interesse kunde erholde en større Udvidelse. I Dag, vedblev han, vil jeg indstærke mig til den første Punkt, nemlig vor Colonial-Handels Anliggender. I alle Europæiske Stater herskede hidindtil den Politik, kun at tillade Colonierne at drive Handel med Moderlandet og at udelukke dem fra enhver anden. Fremfor alle andre Magter vaagede Spanien med Strenghed over dette Udelukkelses-Erskem; men de andre sørgede ikke mindre for at holde denne Grundsatning opret, og denne falske Colonial-Politik blev saa

almindelig at man betragtede den som at ubgjøre en Deel af den Europæiske Folket. I de Priseretter, som bleve oprettede efter Syvaars-Krigen opstillede man den Grundsatning, at intet Neutral-Handels-Flag maatte seile til en Europæisk Magts Colonie, naar denne var i Krig med en anden Magt, fordi det neutrale Flag kunde bringe Tilførsel til Moderlandets Fjender; men efter saae Aars Forløb ere saamange Forandringer foregaaede i Colonierne Tilstand. Huset vil allene erindre sig Brasiliens Stilling i Aaret 1808, da den Kongelige Portugisiske Familie udvandrede dertil; hver forsigelig er ikke den forrige og den nærværende Tilstand af St. Domingo, ligesom i de uhyre Lande i begge Amerikaerne, som tilforn vare spanske Colonier, og i hvilke al Forbindelse med Fremmede var paa det strengeste forbudt? Selv i hine to store Besiddelser, som endnu ere blevene Spanien troe, nemlig Cuba og Portoriko, have Forholdene meget forandret sig imod tilforn. Ethvert Medlem af Huset vedt alt for godt hvormegst alle disse Forandringer have maattet frembringe en Tilbagevirkning paa den hele Verdens Tilstand, og hvor noie de angaae vor Handel til at ikke Parlamentet skulde erkende Hensigtsmæssigheden af den Undersøgelse, som jeg har foreslaaet. Hine Forandringer have allerede viist sig veigjorende for vore

Den vestsjællandske Avis, eller Slagelse Ugeblad for den uden- og indenlandske Historie og for Dagens vigtigste Nyheder, redigeret af Pastor, Ridder Bastholm og trykt og forlagt af Peter Magnus. Nr. 29, 11. årgang, mandag den 8. april 1825.

Dette vækker mistanke om en forbrydelse, thi sognefogden har sikkert været en regelmæssig mand, og en undersøgelse iværksættes. Hans lommeur findes på hans jordlod og på en vej i nærheden en del blod, samt spor af, at nogen er slæbt til en nærliggende tørvegrav. Her findes sognefoged Christian Knudsens lig, som er slemt tilredt.

Den efterfølgende obduktion viser, at han med et stumt instrument er tilføjet 11 sår, fortrinsvis i hovedet, hvilket har medført hans øjeblikkelige død.

Sagen efterforskes, og mistanken falder på Hugger Peder Eliassen, der hemmeligt har haft sin gang i sognefogdens hus. Mistanken bestyrkes ved en ransagning i hans hjem, hvor der i sengehalmen findes skjult flere "med Blod besudlede Klædningsstykker". Eliassen gribes i modstridende forklaringer og erkender til sidst mordet samt udpeger gårdskarl Niels Pedersen og sognefogdens datter Maren som sine medskyldige. Disse vedgår begge, forelagt Eliassens forklaring, deres medskyld.

Bag disse tilståelser ligger følgende gruopvækkende beretning:

Forhistorien

Maren Christiansdatter var efter faderens vilje blevet forlovet med en møllersvend, men forelskede sig ikke desto mindre i gårdskarlen Niels Pedersen med den uheldige følge, at han gjorde hende gravid. Pigen var nu bragt i et voldsomt dilemma, da hun vidste, at sognefogden aldrig ville tillade ægteskab med tjenestekarlen. Thi sognefogden var kendt som en streng og urokkelig mand.

Maren frygtede således med rette faderens vrede, hvilket bragte hende på den tanke "at faa ham bragt af Dage paa hvilkensomhelst Maade".

Hun og Niels Pedersen ud tænkte da at skaffe faderen af vejen. Hun opfordrede ham til at købe "Rottekrudt", hvilket han skaffede sig i Korsør. De afprøvede det på en kat, som godt nok døde deraf. Maren tøvede dog med at give sin far giften, dels, som hun udtrykker det, af medynk, men også fordi det dårligt kunne lade sig gøre i moderen, Ane Nielsdatters nærvær. Skærtorsdag bemeldte år var moderen imidlertid borte fra huset, og Maren kom så meget rottegift i faderens kaffe, som kunne være mellem 2 fingre. Kaffen smagte imidlertid afskyeligt, så sognefogden spyttede den straks ud, men troede datterens forklaring om, at det skyldtes, at sukkeret havde ligget ved siden af noget vitriol. Senere på dagen kom hun et tilsvarende kvantum i en æbleskive, som faderen da også spiste. Han gik derpå i marken, men vendte snart efter hjem igen, da han følte sig utilpas og klagede over kulde og rystelser i kroppen. Han måtte gå til sengs og kort efter "vome-rede" han kraftigt. Senere på aftenen, da hans kone kom hjem og erfarede om hans ildebefindende, som i mellemtiden var forværret, gav hun ham mælk at drikke, hvorefter han atter kastede kraftigt op, men fik det bedre. Han måtte dog holde sengen en fire-fem dage. Under dette sygeleje forsøgte Maren sig igen med rottegift i "en Spølskaal Thevand", menogså denne gang spyttede faderen det ud.

Mor Ane havde imidlertid

fattet mistanke til datteren, hvis forklaringer hun ikke troede på, og hun truede og slog hende for at få hende til at gå til bekendelse, men Maren nægtede hårdnakket at ville have forgivet sin far, skønt hun syntes, han var streng og forhindrede hendes ægteskab med Niels Pedersen. Ved samme lejlighed røbede hun overfor moderen, at hun var gravid med tjenestekarlen.

Moderens mistanke medførte imidlertid, at Maren ikke vovede at fortsætte med forgiftningsforsøgene, og sammen med Niels overvejede hun andre måder at bringe ham af dage på.

Her kommer Hugger Peder Eliassen ind i billedet, idet Maren nogen tid efter forgiftningsforsøgene møder denne på gaden i Frølunde. Eliassen indvilliger i at ombringe sognefogden, angiveligt fordi de er uvenner; dog er der modstridende forklaringer med hensyn til på hvis initiativ tilbuddet fremsættes.

Mordet

Søndag den 9. maj begiver sognefoged Christian Knudsen sig afsted til Slagelse, hvorfra han ventes sent hjem. De sammensvorne beslutter sig for at slå til.

Ganske vist vægrer Niels Pedersen sig, men Maren presser på og beder ham gå til Peder Eliassen. Marens plan gik ud på, at de to mænd skulle gå ham i møde og slå ham ihjel på landevejen.

Tjenestekarlen træffer Eliassen hjemme i andet forsøg. Denne tilkendegiver, at mordet på sognefogden er en stor synd, men at han dog vil medvirke for Marens skyld. De to mænd bevæbner

sig med en såkaldt "Slagel" og begiver sig ud på landevejen mellem Frølunde og Tjæreby, hvor de venter henved en time. Kl. ca. 23.30 antræffer de sognefogden på hans eget jordlod.

Denne genkendte i mørket kun Niels Pedersen og spurgte, hvem hans ledsager var. Inden Niels kunne svare, slog Eliassen sognefogden i hovedet med sin slagel. Han faldt straks til jorden, men var endnu i live, hvorfor de to mænd bibragte ham flere slag i hovedet, til han var livløs. De fremdrog derefter hans tegnebog og delte indholdet på 8 rigsdaler.

Bagefter slæbte de to mænd liget hen til en tørvegrav ca. en halv mil borte, hvor de skjulte det.

Der var da gået henved en time.

Derefter opsøgte de Maren, som efter at have gjort faderens sengeleje klart til natten, som hun plejede (sic!), selv var gået til ro. Hun kom dog ud, og de fortalte hende om udåden. Om hendes reaktion afgiver de tre arrestanter modstridende forklaringer, men hun erkendte dog, at hun "havde faaet sin Begjæring opfyldt". Iøvrigt var hun, ifølge Eliassen, "ligesom afmægtig". Hun gik derefter atter i seng, og de to mænd gik hver til sit.

Efterspil

Det fremgår af retsprotokollen, at Peder Eliassen først alene blev anklaget for mordet.

Nogle uger efter skrev Maren et brev til den tilkommende, faderen havde udset sig til hende, møllersvend Rasmus Jensen, hvori hun fortalte, at

faderen var blevet myrdet, ligesom hun udtrykte sin tak til Gud for, at den formodede gerningsmand var pågrebet. Kort efter kom Rasmus Jensen på besøg i Frølund, hvor han forefandt hende meget bedrøvet over faderens død. Da hun erfarede, at også Niels Pedersen var arresteret, blev hun, ifølge møllersvenden, "meget stille".

Da hun selv blev arresteret gav hun sig til at græde, men var iøvrigt tavs.

Om forholdet mellem far og datter hedder det, at sognefogden havde været streng mod hende og undertiden lagt hånd på datteren. Nogle vidner fremhævede dog også, at han holdt meget af sin datter og behandlede hende med ømhed og godhed. Iøvrigt var Christian Knudsen almindeligt agtet og elsket i sognet. Det fremhæves dog, at der mellem ham og hans kone ikke altid var "god Forstaaelse". Hun klagede således over, at han var hård mod hende og skulle, i datterens overværelse, selv have ønsket ham død.

Om motiverne til forbrydelsen antager Højesteret, at det for Maren og Niels' vedkommende skyldes, at faderen ikke ville lade dem få hinanden.

Hvad angår Peder Eliassen er sagen mere speget. Retten anser det ikke for godtgjort, at han udelukkende har villet hjælpe Maren. Andre mulige motiver nævnes, såsom hævnlyst, fordi han engang havde fået prygl af sognefogden. Videre hedder det, at hans motiv kunne være at ville ægte enken, som han antydes at have stået i forhold til (!).

Afslutningsvis lyder retsreferatet: "Ingen af de Tilforordnede i Højesteret, der i nærværende Sag have afgivet Vota, have fundet tilstrækkelig Anledning til at indstille nogen af disse Domfældte til Formildelse i den dem idømte Straf. Cancelliet fandt ej heller Anledning til at indstille nogen af de Domfældte til Benaadning, men holdt for, at det burde have sit Forblivende ved Højesteretsdom, hvilken Indstilling Hs. Majestæt ogsaa allernaadigst bifaldt, og der afgik under 23de Martii Ordre til Amtmanden over Sorø Amt om Dommens Fuldbyrkelse".

Således ender historien for de tre af skæbnen og egne drifter mishandlede stakler hin kolde aprilmorgen på Kanehøj Banke.

Men ikke for os, for vi har endnu en historie at berette.

Øjenvidnet

I Slagelse Latinskole gik på denne tid et ungt, følsomt menneske, dog noget ældre end sine kammerater, for at forøge sine skolekundskaber, som gode velyndere havde villet det. Hans navn var Hans Christian Andersen.

Han var i april 1825 netop fyldt 20 år.

I *Levnedsbogen* har Andersen skildret sin skolegang i Slagelse:

"En tredie Epoke af mit Liv begyndte nu (...)

Jeg rullede med Posten afsted til Slagelse, det var Løverdagen den 20. November 1822; om Skolelivet havde jeg ingen Idee, jeg vidste kun at jeg skulde i Kost hos en ret velhavende

Enke, hvor jeg fik Alt, blev saaledes fri for enhver Sorg over mit Udkomme. Meisling, som var Rector, havde skrevet et Digt jeg fandt saa rørende og smukt: "Elegie til Barndommen", det var det eneste jeg vidste om ham, og det gav mig godt Mod."

Senere sank modet som bekendt, men vi skal iøvrigt ikke her fordybe os i Andersens Slagelse-tid eller sammenstødene med Meisling, som er udførligt dokumenteret i litteraturen. Blot dvæle ved det, som har med nærværende historie at gøre.

I *Levnedsbogen* skriver Andersen s. 121:

"Ved denne Tid skulde der i Nærheden af Skjælsøer tre Mennesker henrettes. En ung 17aarig Pige der, eftersom Faderen var imod hendes Kjærlighed, fik Elskeren og Tjenestekarlen til at dræbe ham, efter at hun selv, forgjæves, havde forsøgt sig med Rottekrudt. - Øverste Klasse fik Frihed for at tage derned at see det; vi kjørte om Natten; udenfor Skjælsøer steg vi af og gik til Byen, jeg kom accurat til Porten, da de Dømte kjørte ud, saa jeg netop har seet ind i, men ikke været i denne By. - Pigen var meget smuk, men dødbleg, med et forunderligt Udtryk stirrede hun (paa) Mængden og Egnen rundt om, hun laae i Kjærestens Arme, han var rød og sund at see til; Tjenestekarlen var guulbleg, med lange sorte Haar der hang ham over Ansigtet. Nogle andre Tjenestekarle raabte ham Lev vel, han tog Hatten af og nikkede. - De tre Præster fulgte dem op paa Retterstedet; det var saadan en smuk Morgen, de sang

alle 6 en Psalme og jeg hørte Pigens klare Stemme over alle de Andres. - De kyskede hinanden og Præsterne, tilsidst kyskede hun Kjæresten endnu engang. Først ved det andet Slag faldt Hovedet. Nu fulgte de to Andre, der paa samme blodige Blok lagde deres hoveder; jeg var kommen ind i Kredsen, syntes at deres Blik havde stirret paa mig, jeg var forunderlig tilmode. Rakkerknægtene spiste Aal og drak Brændeviin efter Executionen; nu kom Pigens gamle Bedstemoder og græd, lagde hendes Liig i en Kiste, medens begge Karlens Hoveder bleve sat paa Stage og Kroppen(e) lagde paa Steile. - Bønderfolkene stode underligt ufølsomme deromkring, talte om de gode Klæder der nu skulde ligge der til ingen Nytte, som manges Een kunde have godt af. - "O, det er de sidste de slide!" sagde de mere liberale. En Skræder fra Slagelse havde digtet en Vise, man kunde købe sig; Ordene vare lagt i Munden paa de Henrettede, og den gik paa Melodien: "Jeg fremmed her til Staden kom". - Den hele Scene virkede frygteligt paa mig; især da jeg kom hjem i mit øde Værelse ud til Haven. Vinrankerne slog paa Ruden; det blev en stærk Storm, Plankeværket blæste ned, jeg laae uden at sove og saae kun de to blege Hoveder paa Stagerne og Pigens forunderlige Blik som jeg aldrig kan glemme (...)"

Det er jo en præcis og følsom reportage, som gør den senere digter ære. Langt mere journalistisk end avisens korte, lakoniske meddelelse. At begivenheden virkelig gjorde indtryk på digteren, fremgår af, at den

endnu engang fortælles i *Mit Livs Eventyr*. Her lyder historien som følger: (s. 56 f.):

“En Begivenhed, som satte hele vor lille By i Bevægelse, var tre Menneskers Henrettelse, nede ved Skjeshør. En rig Gaardmands unge Datter havde faaet sin Kjæreste til at myrde hendes Fader, der var imod Partiet; som Medhjælp stod Tjenestekarlen², der havde tænkt paa at gifte sig med Enken; Alle vilde til denne Henrettelse, den Dag var som en Festdag. Rectoren gav øverste Classe fri, vi skulde tage derhen, det kunde være godt for os at kjende sligt, meente han.”

Når begivenheden gør et så stort indtryk på den vordende digter, skyldes det jo nok, at historien om de tre ulykkelige, som led en grusom død den morgen på Kanehøj Banke, griber ind i hans egen historie, hans frygt for fortiden, hans viden om, at der er en smal sti mellem berømmelsen på guldalderens bonede gulve på den ene side, og på den anden side dybets sug, fortabelsen, som lurker i mørket.

Jeg kom på sporet af denne historie ved engang af skimme H.C. Andersens *Levnedsbog* (udgaven ved H. Topsøe Jensen, 1971). Derfra gik vejen videre til *Slagelse Avis*, til *Collegial-Tidende* og til H.C. Andersens erindringsbøger.

Der er en tilføjelse, nemlig at H.C. Andersen nævner en skillingsvise, som blev solgt på stedet. En gennemgang af Palsbos visesamling i Det Kongelige Bibliotek gav intet resultat, mnen der fandtes en anden vise om begivenheden, på en anden melodi, der optrykkes næste side. Kender nogen den vise, som H.C. Andersen nævner og som går på melodien *Jeg ensom her til Staden kom*, hører jeg meget gerne herom.

En hjertelig tak til Inge Selfort for fremfindning af visen.

Noter

- 1 *Den vestsjællandske Avis*. Opr. titel *Avis for ti Kjøbstæder*. 1815-1816.
- 2 H.C. Andersen bytter om på personerne!

En sørgelig nye Vise
om
den ulykkelige Fadermorderske
Maren Christiansdatter
og Mordets Udøvere,
Peder Eliassen og Niels Pedersen,
der for denne
gruelige Daad er dømt til Døden,
samt Steile og Hjul m. m.

Af
Hansen,
Litteratus

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

Hvad er det som saa mægtig griber
Mig i min Aand og i min Barm?
Naar disse Linier jeg nedskriver,
Om Hjertet bliêr jeg heed og varm:
Det Tanken er om grusomt Mord
Der endnu øves paa vor Jord.

At Mord blev øvet hine Tider,
(Da Religionen dunkel var,
Da den af Taage alle Sider
Omhyldet den Tid været har)
Vi veed; dog hvad skal man nu sige
Naar rædsomm' Mord mod Himlen skrige.

Oplysningen med Kraft nu bliver
Udbredet stedse meer og meer,
Og Kongen den Udbredning driver,
Med kjærlig Faderaand det skeer.
Dog hvilken Smerte for en Fader
Naar slige Spor den efterlader.

Dog mange Aar vi see tilbage
Og finder ei Exempel paa
Et Fadermord som disse Dage
Os giver, ja vor Tanke maa
Med Rædsel hæves mod det Høie,
Og Taarer dvæle i vort Øie.

Ulykkelig Evas Datter!
Hvad har Du gjort? Hvad bliêr din Løn?
Ei meer Du Kjerligheden skatter,
Ei meer Dig smiler Vaaren skjøn:
Paa Eschafottet endes skal
Dit Liv fra Jordens favre Dal.

Ulykkelige Adams Sønner!
Hvad rædsom Daad udøvet I?
Nu Retfærdssværdet Eder lønner,
Gud stande Jer i Døden bi!
O Du, som alle haver kjær,
I Dødens Stund dem naadig vær!